

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 63/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 4 listopada 2019 roku sygn.. akt II K 329/16			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. zarzut pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej obrazy prawa materialnego tj. art. 288 & 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie co do czynów opisanych w pkt. I – III aktu oskarżenia i art. 190 & 1k.k co do czynu z pkt. IV aktu oskarżenia i błędne przyjęcie, że oskarżony A. F. nie popełnił wszystkich tych czynów,</p> <p>2. zarzut prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej obrazy przepisów postępowania poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań M. G. i jej męża P. G., zapisu monitoringu i opinii z zakresu antropologii i przyjęcie że dowody te nie dają podstaw do przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów,</p> <p>3. zarzut pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej obrazy przepisów postępowania poprzez uznanie, że opinia z zakresu antropologii jest jednoznaczna,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># 1,2,3,4 niezasadny</p>

	<p>4. zarzut prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony A. F. nie popełnił zarzucanych mu w pkt. I – IV aktu oskarżenia czynów</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1. zarzut obrazy prawa materialnego jest bezprzedmiotowy z uwagi na podniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie czynów z pkt. I – IV aktu oskarżenia; obraza prawa materialnego mogłaby mieć miejsce wtedy, gdyby stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony a nie zastosowano do niego właściwego przepisu. Obraza przepisów prawa materialnego dotyczy naruszenia przepisów prawa karnego materialnego przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym.</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego to błędne zakwalifikowanie czynu oskarżonego, skazanie oskarżonego pomimo braku znamion przestępstwa w czynie oskarżonego albo uniewinnienie pomimo istnienia znamion przestępstwa. Jest to również wymierzenie kary lub środka karnego powyżej górnego albo poniżej dolnego ich ustawowego zagrożenia albo kary lub środka karnego nieprzewidzianych za dany czyn.</p> <p>Sąd Najwyższy odnośnie tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy.</p>		

Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (post. SN z 4.5.2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 894).

W przedmiotowej sprawie skarżący stawia zaskarżonemu wyrokowi obok obrazy prawa materialnego inne zarzuty, w szczególności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a zatem rozważany zarzut nie ma charakteru samoistnego i nie może być uwzględniony.

2 Sąd rejonowy należycie ocenił zeznania M. G. i P. G.. Słusznie uznał, że nie dają one wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu A. F. sprawstwa w zakresie przestępstw uszkodzenia pojazdów zarzucanych w punktach I – III aktu oskarżenia, gdyż twierdzenia ww. w tej kwestii opierają się na wnioskowaniu mającym swe podłoże w istniejącym między nimi jako sąsiadami konflikcie. Wbrew stanowisku skarżących relacje prezentowane przez M. G. w toku przedmiotowego postępowania nie były spójne. W zeznaniach składanych w dacie pierwszego zdarzenia (karta 2 - 4) podejrzewała o dokonanie aktu wandalizmu

synów oskarżanego – P. F. i M. F.. W kolejnych zeznaniach w dniu 24 grudnia 2015 roku podniosła, że na nagraniu z monitoringu widziała sprawcę w osobie A. F., który stał na czatach, po czym dodała że podejrzewa o to uszkodzenie pojazdów A. F. i jego synów M. i P.. Składając zawiadomienie o kolejnym przestępstwie uszkodzenia pojazdu z dnia 24 grudnia 2015 roku (karta 28 – 29) nawiązała do zapisu z monitoringu odnoszącego się do poprzedniego zdarzenia z 5 grudnia 2015 roku i podała że na kamerach „widać również, że to nasi sąsiedzi „. Odnośnie zaś zapisu z monitoringu z dnia 24 grudnia powiedziała, że oglądał go syn, z przekazu którego powzięła informację, iż tego uszkodzenia dopuścił się sąsiad A. F. wraz z jednym ze swoich synów. W dalszej części tego samego protokołu składając wniosek o ściganie oświadczyła, że co do syna to nie wie czy był to P. czy M. ale A. rozpoznała na nagraniu. (gdy chwilę wcześniej podała, że sama osobiście nagrania nie oglądała lecz uczynił to syn). W kolejnych relacjach z karty 38 – 39) i tych składanych na rozprawie głównej (karta 135 – 136, 280 – 282) nie miała wątpliwości i z całą pewnością twierdziła, że sprawcą był wyłącznie A. F..

Chwiejny charakter relacji pokrzywdzonej, brak konsekwencji w przedstawianiu okoliczności dotyczących osoby dokonującej przejrzenia monitoringu i czynienia spostrzeżeń co do rozpoznania sprawcy aktów wandalizmu, przekonuje o trafności dokonanej przez sąd rejonowy oceny ich wartości dowodowej.

Wyjątkowo labilną postawę procesową zaprezentowała pokrzywdzona M. G. w odniesieniu

do zachowania przestępczego zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia. Rozbieżnie bowiem w poszczególnych przesłuchaniach przedstawiała słowa i gesty oskarżonego, jak również własne odczucia w kwestii stanu zagrożenia płynącego z możliwych do spełnienia adresowanych do niej gróźb.

Gdy po raz pierwszy przekazywała wiedzę na ten temat organom ścigania mówiła o znieważeniu jej słowem wulgarnym i groźbie pozbawienia życia (z wyraźnym nawiązaniem do uszkodzonych uprzednio opon pojazdów) i obawie jej spełnienia (karta 43 - 44). Na rozprawie głównej jej swobodna wypowiedź pozbawiona była jakiegokolwiek przekazu na temat tego ostatniego zdarzenia. Dopiero po odczytaniu protokołu z dochodzenia potwierdziła wyartykułowaną przez oskarżonego groźbę dodając, że została również opluta (choć wcześniej mówiła, że oskarżony takie gesty wykonywał w okresie poprzedzającym groźbę a nie w dniu tego zdarzenia) i zaprzeczyła aby tych słów się wystraszyła, zanegowała aby poczuła się zagrożona (powiedziała, że te słowa nie zrobiły na niej wrażenia bo nie boi się F.). W dalszej relacji stanowisko w tej kwestii zmieniała, podnosząc, że w chwili czynu gróźb tych się wystraszyła.

Prawidłowa jest także ocena zeznań świadka P. G. jako dowodu nie mogącego stanowić wystarczającej podstawy do czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego:

- co do czynów z pkt. I
- III z tego powodu, że w postępowaniu rozpoznawczym

wyjaśnił, iż jego przekonanie co do tego, że uszkodzeń pojazdów dokonywał sąsiad A. F. brało się ze spostrzeżeń poczynionych na zapisach z monitoringu, z których wynikało iż sprawca wychodził z psem z posesji oskarżonego, a w tamtym okresie czworonoga wyprowadzał przeważnie oskarżony, przyznał jednocześnie że były też podejrzenia kierowane do synów oskarżonego,

- co do groźby karalnej z tego powodu, że świadek nie słyszał wypowiedzianych przez oskarżonego słów a o takim zachowaniu wie jedynie z przekazu żony.

Zważyć również należy, że z zeznań M. G. wynika, iż oskarżony A. F. i jego syn M. F. są do siebie podobni, natomiast relacja P. G. przekonuje iż dokonane przez niego rozpoznanie oskarżonego A. F. nie było następstwem jakichś cech charakteryzujących tego ostatniego tylko wynikało z usytuowania posesji, z której wychodził w towarzystwie psa.

Sąd pierwszej instancji słusznie również wywiódł, że twierdzeń oskarżycieli posiłkowych M. G. i P. G. nie potwierdził żaden inny dowód materialny czyli dowód z nagrań i śladów linii papilarnych oraz dowód w postaci sporządzonych w oparciu o nie opinii kryminalistycznych.

Wbrew twierdzeniom skarżących opinia z zakresu antropologii nie jest dowodem na sprawstwo oskarżonego A. F. w zakresie uszkodzenia pojazdów pokrzywdzonych. Wskazuje ona na złą jakość materiału dowodowego w postaci zapisów z monitoringu. Sylwetki osób przewijających się w polach widzenia kamer mają

rozmyte zarysy. Poruszające się obiekty pozostawiają za sobą smugę, co jest jedną z przyczyn rozmycia zarysów, zaś drugą przyczyną tego stanu rzeczy jest kompresja plików nagrań, a trzecią zaszumienie tych rejonów kadru, które są źle oświetlone. Ponadto na żadnym ujęciu nie są widoczne nawet ogólne zarysy elementów głowy i twarzy. Zarysy sylwetek dodatkowo maskuje ubiór – zimowe kurtki i luźne spodnie, czapka z daszkiem lub nasunięty na głowę kaptur. Trudna do określenia jest kolorystyka ubrań noszonych przez zarejestrowane osoby z uwagi na to, że w centralnej części kadru wchodzi one w obszar padania wiązki promieniowania podczerwonego, która sztucznie rozjaśnia ubrania, zaś w rejonach peryferyjnych i w cieniu rzucanym przez obiekty otoczenia (drzewa, krzewy) są one ciemne lub wręcz czarne. Wymienione czynniki powodują, że jedyną cechą osób przewijających się w polu widzenia kamer w nagraniach dowodowych, która w pewnym stopniu nadaje się do opisu i analizy, jest ogólny pokrój sylwetki..

Jakość materiału porównawczego została oceniona jako dobra i bardzo dobra. Zdjęcia i filmy porównawcze wykonane z dużej wysokości i odległości są adekwatne do celów analizy, gdyż ukazują sylwetki obu mężczyzn w podobnym typie ubrania (kurtki zimowe), w podobnym skrócie perspektywnym oraz w ruchu.

Zdaniem opiniującego Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra J. S. w K. (...) Daktyloskopii Antropologii Sądowej sylwetki A. F. i M. F. wykazują małe różnice. Obaj mężczyźni są podobnego wzrostu, ich sposób chodzenia nie

wykazuje istotnych różnic. Różnica w sylwetkach zaznacza się przy ujęciu z profilu i w pewnym stopniu z przodu, natomiast z tyłu może zostać przeoczona. Sylwetki obu mężczyzn zbyt mało różnią się od siebie, by można było zdecydowanie przypisać sylwetki postaci utrwalonych w materiale dowodowym jednemu albo drugiemu. Pomimo zarejestrowania różnic w posturze sylwetek osób dokonujących aktów wandalizmu na samochodach w różnych dniach grudnia 2015 roku i w marcu 2016 roku (wynikających z odmiennego fasonu założonego ubrania, z różnej grubości warstw odzieży pod kurtką, z odmiennej pozy podczas przechodzenia w polu widzenia kamery i ze skrótów perspektywicznych) nie można wykluczyć żadnego z badanych mężczyzn jako sprawcy dokonującego aktów wandalizmu. Wnioski z przeprowadzonej analizy porównawczej są nierozstrzygujące.

Tak więc materiał dowodowy w postaci nagrań z kamer video nie potwierdził, że został na nim uwidoczniiony oskarżony A. F. ani też nie pozwolił na wykluczenie, że ów się tam zarejestrował. Tenże materiał dowodowy nie umożliwia również ustalenia czy na poszczególnych sekwencjach filmowych, w poszczególnych terminach ujęto jedną i tą samą osobę czy też różne osoby.

3. Opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra J. S. w K. (...) Daktyloskopii Antropologii Sądowej (karta 233 – 249) w sposób wyczerpujący odpowiada na pytania sformułowane przez sąd pierwszej instancji. Jest pełna, jasna, rzeczowa, spójna i logiczna, a zatem sąd ten

sluszenie sie na niej oparl czyniac ustalenia faktyczne. Uzupełnianie opinii na rozprawie apelacyjnej uznać należało za zbędne wobec wyczerpującego odniesienia się przez biegłych do wszystkich kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia. Oskarżycielka posiłkowa korzystała w postępowaniu rozpoznawczym z pomocy prawnej pełnomocnika z wyboru, który nie dostrzegając potrzeby sformułowania pytań do biegłych i z takiej możliwości nie korzystał uznając opinię za kompletną.

4. Zarzuty skarżących błędu w ustaleniach faktycznych poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i uznanie, że brak jest jednoznacznych dowodów sprawstwa i winy oskarżonego A. F. w zakresie wszystkich zarzucanych mu przestępstw, mają charakter wyłącznie polemiczny. Zgodzić należy się z sądem pierwszej instancji, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do nie budzącego wątpliwości ustalenia, że oskarżony zrealizował znamiona określone przepisem art. 288 & 1 k.k. i art. 190 & 1 k.k ..

Sąd ten stosując określoną przepisem art. 7 kpk zasadę swobodnej oceny dowodów przeprowadził wszechstronną ich analizę, przy czym nie wykazuje ona, wbrew twierdzeniom skarżących, błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponieważ zgromadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do uznania, że sprawstwo i wina oskarżonego A. F. zostały udowodnione ponad wszelką wątpliwość w rozważanym zakresie,

<p>to tym samym rozstrzygnięcie uniewinniające w oparciu o przesłanki z art. 17 & 1 pkt. 1 (w odniesieniu do czynów z pkt. I - III aktu oskarżenia) i 2 (w odniesieniu do czynu z pkt. IV aktu oskarżenia) k.p.k. było zabiegiem koniecznym i ze wszech miar pożądanym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku. Wyrok jest słuszny i zasługuje na utrzymanie w mocy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Rozstrzygnięcie uniewinniające w zakresie czynów zarzucanych w pkt. I – IV aktu oskarżenia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
Wyrok słuszny		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
A. F.	2, 3, 4	2. i 3. .na podstawie art. 632 a k.p.k. na rzecz oskarżonego zasądzone zostały koszty zastępstwa prawnego poniesione w postępowaniu odwoławczym po połowie tj. w kwotach po 420 złotych od stron przegrywających tj. oskarżycielki posiłkowej M. G. i Skarbu Państwa

(apelacja prokuratora również nie uwzględniona),

4. na podstawie art. 636 & 2 k.p.k. art. 633 k.p.k. oraz art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr z 1983 roku Ne 49, poz. 223 z póź. zm.) zasądzono od oskarżycielki posiłkowej M. G. na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym w kwocie 10 złotych i opłatę za drugą instancję w kwocie 60 złotych

7. PODPIS